Iskolaújság különszáma

„Határtalanul” – Egy nemzet fiaiként közös értékeink nyomában – barangolás Erdélyben

ERDÉLY 2018. május 2-6.

Arad 	**Déva vára**
Segesvár 	**Máréfalva**
Súgó-barlang 	**Pongrácz-tető**
Madarasi Hargita 	**Tordai sóbánya**

ELŐSZÓ

Iskolánk 7. osztályos tanulói közül negyvenegyen vehettek részt a **„Határtalanul” pályázat révén Erdélyben**. Az öt nap alatt olyan látnivalókat kerestünk fel, melyek bővítették eddigi ismereteinket Erdély történelméről, irodalmáról, földrajzáról, néprajzáról.

A tanulmányi kirándulásra 2018. május 2-6-ig került sor az EMET-től elnyert 1.177.000 Ft támogatással. Kísérőnevelőink Horváth Csabáné, Szabadosné Kiss Erika, Ladányiné Katona Mária hetedikes osztályfőnökök, és Reményi Mónika a programért felelős pedagógus voltak.

E program keretében előzetes feladatként felkészültünk a tanulmányi kiránduláson felkeresett helyszínek történelméből, irodalmáról, földrajzából és néprajzából. Ezeket egy délután bemutattuk a programban részt vevő osztálytársainknak is, majd az itt megszerzett tudásból iskolai vetélkedőt tartottunk. Hat állomáson különböző feladatok megoldásával adtunk számot a megszerzett ismereteinkről. Osztályfőnökeink nagyon megdicsértek bennünket. Nagyon szorosra sikerült ez a verseny, a csapatok eredményei között csak fél vagy egy pont különbség volt.

A kirándulás előtt még vállaltuk azt is, hogy az Arany János Emlékév keretében felkeressük Budapesten a Petőfi Irodalmi Múzeumot. Itt az Arany János életéről szóló kiállítást tekintettük meg.

Az erdélyi túránkat követően megbeszéltük a látottakat, tapasztalatainkat. Ebből az egyik legfontosabbnak azt éreztük, hogy a határátlépést követően még sokat utaztunk, és amikor megérkeztünk Székelyföldre, körülöttünk mindenki magyarul beszélt. Itt értettük meg azt, amiről Trianon kapcsán beszéltek a tanáraink. Már lassan 100 éve őrzik egy másik országban a magyarok a saját anyanyelvüket, régi szokásaikat, hagyományaikat.

A program zárásaként Témanapot tartottunk. Az 5-6. osztályokból egy-egy csapat vett részt egy vetélkedőn, míg a többi osztály az órarend szerinti órákon hallhatott Erdélyről. Délután táncházat tartottunk Jándi Piroska tanárnő vezetésével, majd az ebédlőben erdélyi ételeket kóstolhattunk: puliszkát, zakuszkát, padlizsánkrémet, áfonyalekvárt, házi sajtot, áfonya szörpöt.

A hetedik évben ez volt a legjobb programunk, még akkor is, ha sokat kellett dolgozni vele.

az Iskolaújság Különszámának szerkesztői

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓK

A „Határtalanul” pályázat keretén belül 5 napra Erdélybe utazhattunk. 2018. május 2-án, szerdán kora hajnalban indultunk. Miután mindent bepakoltunk, nagy izgalommal vágtunk neki a hosszú buszozásnak.

Néhány óra múlva a határra érkeztünk. Kissé izgatottak voltunk, hiszen ez volt az első alkalom, hogy átléptük Magyarország határát. Ráadásul Romániában +1 órával előrébb járt az idő.

A határátlépés után első utunk Aradra vezetett, ahol megkoszorúztuk az aradi vértanúk emlékművét, valamint mécsest is gyújtottunk az áldozatok emlékére. Az 1848-49-es szabadságharc végét jelentő világosi fegyverletétel után a császári haditörvényszék ítélete alapján kivégezték a magyar honvédsereg 12 tábornokát és 1 ezredesét. Mindez 1849. október 6-án történt.

Néhány órával később Déva várához érkeztünk. A várat IV. Béla király létesítette az 1200-as évek közepén. Az 1848-49-es szabadságharc idején a magyar honvédek vették birtokukba a várat.
A vár történetének szépirodalmi vonatkozása is van. A Kőmíves Kelemen című népballada a vár felépítésének elképzelt történetét meséli el.
A hegy tetején álló várhoz az úgynevezett telekabinnal tudtunk felmenni, ami a siklóhoz hasonló felvonó. Meglehetősen szűk és meleg volt benne, de a gyönyörű kilátás, ami a városra nyílt, kárpótolt minket. Bejártuk az egész várat, miközben rengeteg fotót készítettünk.
A vár előtti kirakodóvásárban szóba elegyedtünk néhány román lánnyal is. Büszkén használtuk angol nyelvtudásunkat.

Következő megállónk Segesvár hangulatos városkája, ami az 1848-49-es szabadságharc egyik jelentős színhelye volt. 1849. július 31-én Bem József tábornok és csapata szenvedett itt vereséget az orosz és osztrák hadseregtől.
Láthattuk a máig lakott középkori várat. A városka szimbólumát, az óratornyot is megcsodálhattuk. A várhegyre 178 fokból álló diáklépcső vezetett fel.
Nagy hatással volt ránk az óváros hangulata a szűk, macskaköves utcáival.

Utunkat a Segesvártól nem messze található Fehéregyházán folytattuk. A település Petőfi Sándorral hozható kapcsolatba. Itt, a fehéregyházi csatamezőn látták utoljára élve a forradalmár költőt.
Az út mellett álló emlékművét megkoszorúztuk és mécsest is gyújtottunk. Ellátogattunk abba a házba is, ahol Petőfi a végzetes csata előtti estéjét töltötte. Valamint megcsodálhattuk azt a körtefát is-illetve ami mára megmaradt belőle-, mely alatt utolsó versét írta.

Ezután Csíkcsomortán felé vettük az utunkat, ahová este érkeztünk meg. Szállásadóink finom kürtőskaláccsal és vacsorával fogadtak minket.

Már az 1. nap is élményekben gazdagon telt, pedig ez még csak a kezdete volt egy felejthetetlen kirándulásnak.

Gácsi Anna, Hajdu Stella, Schnetter
Zalán, Szabó Dominik, Szekeres Richárd
7. a osztály

Kirándulásunk 2. napján, csütörtökön jártunk a legszebb és legérdekesebb helyeken.

Először ellátogattunk a helyi Somlyai Miklós Általános Iskolába. A 2. osztály életébe pillanthattunk be, ahol éppen matematika óra folyt. A tanító néni röviden mesélt a román oktatási rendszerről, a 10 fokozató osztályzásról, és, hogy milyen tantárgyakat tanulnak az itteni gyerekek. Mindössze 13 tanulóból állt az osztály. De jó volna, ha nálunk is ilyen kis létszámú osztályok lehetnének! Természetesen nem érkeztünk üres kézzel; iskolaszerekkel, mesekönyvekkel ajándékoztuk meg a gyerekeket.

Majd Madéfalvára utaztunk, ahol a székely vértanúk emlékművét koszorúztuk meg, valamint elénekeltük a Székely Himnuszt is. Az emlékmű a „madéfalvi veszedelem” székely áldozatainak állít emléket. Mária Terézia uralkodása idején, 1764. január 7-én a székelyek fellázadtak az erőszakos toborzások és az adóztatás ellen, amit véres megtorlás követett.

Utunkat Csíkrákoson folytattuk, ahol egy erődtemplomot néztünk meg. A falain nagyon érdekes ősi vallási szimbólumok, csillagjegyek voltak láthatók. Valószínűleg egy sámán életútját ábrázoló alakzatok lehetnek.

Végre egy kis túrázásban is részünk lehetett, amikor a Súgó-barlanghoz kapaszkodtunk fel egy meglehetősen meredek, szűk erdei ösvényen. Mivel igencsak kimelegedtünk, jólesett a barlang hűs levegője.
A barlang a nevét a helyi lakóktól kapta. A huzat és a víz zúgása ugyanis egy suttogó, susogó hangot idéz elő.
A sötétben való tájékozódáshoz zseb-és fejlámpákat kaptunk. Időnként nagyon csúszós, nedves, saras helyeken mentünk, ahol még a kötél segítségét is igénybe kellett vennünk. Az egyik üregben, nyílásban denevért is láttunk. Csodálatos, változatos formájú cseppkövekben gyönyörködhettünk. A „Zeneteremben" elénekeltük a Gábor Áron rézágyúja című dalt, ami nagyon szépen hangzott a terem akusztikájának köszönhetően.

A következő helyszínünk is túrázást tartogatott számunkra. A Békás-szoros 200-300 m magas sziklafalai között gyalogoltunk. Igen parányinak éreztük magunkat. Utunkat a szurdokvölgyben kanyargó Békás-patak kísérte.

Végül egy rémisztő legendával bíró helyre látogattunk. A Gyilkos-tóhoz, amit korábban Vörös-tónak hívtak. Nem véletlenül, hiszen emberek ezreinek vére festette vörösre a vizet, miután az egész hegy leomlott, maga alá temetve őket. A tóban még mindig láthatók a nagy fenyőfák kiálló törzsei.
Azt mondják, hogy a tó az évszázad vége felé teljesen el fog tűnni, mivel egyre több hordalékkal töltődik fel. Reméljük, az emberi beavatkozás megmenti e csodálatos helyet!

Ránk ez a nap volt a legnagyobb hatással, mert saját szemünkkel láthattuk, mire képes a természet, milyen gyönyörű képződmények jöttek létre a természeti erőknek köszönhetően.

Bablinszki Luca, Gávris Zsófia, Magda Fanni

7. a osztály

A pénteki napot mindannyian nagy izgalommal vártuk.

Úti célunk ugyanis a Madarasi Hargita volt. A kiindulóponthoz dzsipekkel vittek fel minket. Legnagyobb meglepődésünkre útközben medvekölyköt is sikerült lencsevégre kapni.
Még sosem láttunk ilyen magas hegyet, nemhogy meg is másztunk volna. 1801 m magasra kapaszkodtunk fel. Az út mindkét oldalát áfonyabokrok szegélyezték. Néhol még hófoltokat is láthattunk.
A hegy tetején elénk tárultak a szétszórtan felállított kisebb-nagyobb kőhalmok, kőfeliratok, valamint keresztek és kopjafák. A turulmadaras kopjafánál mi is elhelyeztük a nemzeti színű szalagunkat és egy mécsest is gyújtottunk. Majd elénekeltük a Székely Himnuszt. Apró kövekből mi is alkottunk egy kis halmot osztályunk megjelölésével. A Madarasi Hargitát a „székelyek szent hegyének” is nevezik.
Megható történelmi élményben volt részünk.

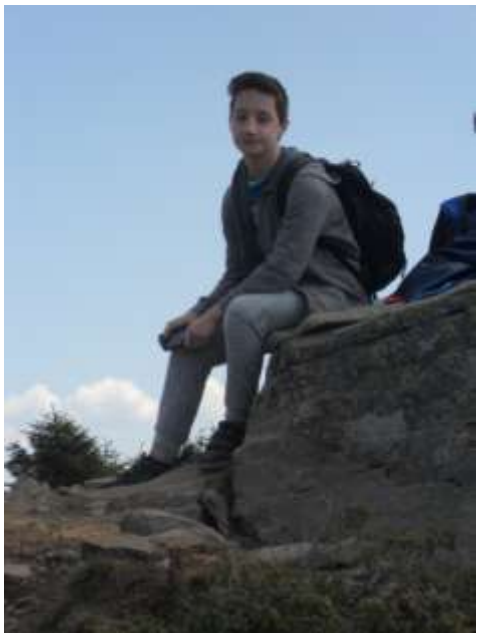

Következő helyszínünk is a történelem és a honismeret rejtett kincseit tárta fel előttünk. Csíkszeredában a Mikó-várat kerestük fel. Nevét Mikó Ferencről kapta, aki a 17. századi erdélyi politikai élet kiemelkedő egyénisége volt, Bethlen Gábor fejedelem tanácsosa.
Ma a várban Székely Néprajzi Múzeum működik, amely a 19. század végének és a 20. század elejének paraszti világát mutatja be. Betekinthettünk életmódjukba, megtekinthettük a mindennapi munkájuk során használt eszközeiket, valamint a népi mesterségek termében ismerkedhettünk a számunkra már kevésbé ismert szakmákkal, foglalkozásokkal. A legérdekesebb az volt, amikor magunkra ölthettük a katonák egyenruháját.

Este, miután hazaértünk a helyi Csibész Alapítvány által létrehozott otthonban élő gyerekeknek készültünk egy rövid kis műsorral, bemutatva iskolánk művészeti területeit: vers, népdal, tánc. Rengeteg adománnyal, ajándékkal kedveskedtünk a nehéz sorsú gyerekeknek. Boldogsággal töltött el bennünket, amilyen izgalommal és örömmel bontogatták a játékokat.

Nekünk ez a nap adta a legtöbb élményt.

Kálmán Letícia, Pélyi Barnabás, Szabó Márk, Zsiga Zsombor

7. a osztály

Szombaton ismét több helyen jártunk.

Utunkat Nyergestetőn kezdtük, ahol az 1848-49-es szabadságharc emlékművénél helyeztük el koszorúnkat, illetve gyújtottunk mécsest az elesett áldozatok emlékére. Nyergestető volt a szabadságharc utolsó székely helyszíne. Majd a hősök temetőjébe látogattunk, ahol kopjafák sokasága látható. Idegenvezetőnk elszavalta Kányádi Sándor: Nyergestető című költeményét. Előadásmódja könnyet csalt mindannyiunk szemébe.

Majd ismét egy történelmi helyet kerestünk fel. Kézdivásárhelyen megkoszorúztuk Gábor Áron szobrát, ahol elénekeltük a Gábor Áron rézágyúja című dalt is, majd megnézhettük az általa készített rézágyú másolatát.
Gábor Áron az önálló székely tüzérség megteremtője volt az 1800-as évek elején. A sors iróniája, hogy életét 1849-ben a csatamezőn egy ágyúgolyó oltotta ki.
A szomorú események feledtetésére betértünk a város híres cukrászdájába, a Rigó Jancsiba egy kis fagyizásra, sütizésre.

Gelence volt a következő megállónk, ahol egy igen érdekes templomot kerestünk fel. Egyrészt több stílus keveredése figyelhető meg, másrészt a Szent László király nevéhez fűződő híres legendák és freskók láthatók a falakon meglehetősen jó állapotban. Meghúzhattuk a harangot is, ami nem is volt olyan könnyű feladat.

Utunkat Csomakőrösön folytattuk, iskolánk névadójának szülőhelyén. Megnéztük a szülőházát is.
Különös érzés volt számomra, hogy végre mindezt élőben is láthattam.

Napunkat a közelgő Pünkösd ünnepéhez kapcsolódó zarándokhelyen zártuk, Csíksomlyón. A Kegytemplom gyönyörű volt mind kívülről, mind belülről. A Mária szobornál, aki szeretett volna, imádkozhatott. Majd elmentünk arra a helyre, ahol a szabadtéri misét szokták tartani: a Hármashalom Oltárhoz. Aki szeretett volna, felmászhatott a Jézus-hágóra is. A kilátás gyönyörű volt.

Este meglátogattunk egy bácsit, aki megmutatta nekünk a háza körül tartott állatait: lovakat, teheneket, birkákat, baromfit. Még a fejés nehéz műveletét is végignézhettük, sőt, a frissen fejt tejet meg is kóstolhattuk. Ég és föld a különbség a bolti tejhez képest! Láthattuk az esti etetés előkészítését is. Nekünk, városi gyerekeknek nagy élményt nyújtott az állatokkal való ilyen közeli találkozás. A bácsi lovas szekéren haza is hozott bennünket. Hát ilyen eszközzel sem sűrűn közlekedtünk még!

Számomra ez a nap lelkiekben is sokat jelentett, hiszen mind a történelmi, mind a vallási helyek meglátogatása nagy hatással volt rám.

Kálmán Letícia

7. a osztály

Számomra az utolsó nap adta a legtöbb élményt. 4 helyen is jártunk.

Először Szejkefürdőre látogattunk, ami Székelyudvarhely üdülőközpontja.
Orbán Balázs, az 1800-as évek közepén élt székely író, történész sírját kerestük fel, ahol elhelyeztük nemzeti színű szalagunkat és mécsest is gyújtottunk. 15 székelykapun keresztül vezetett az út oda.

Következő helyszínünk szintén egy székely író nevéhez fűződik az 1900-as évek közepéről. Tamási Áron, aki Farkaslaka szülötte, írta az Ábel-trilógiát.
A település neve a hagyomány szerint onnan ered, hogy a közeli erdőkben rengeteg farkas élt, amik a faluba is bemerészkedtek.

És végre egy kis kikapcsolódás Korondon. Elköltöttük utolsó lejeinket is az árusoknál.

A hazaindulás előtt Tordára mentünk a sóbányába. Állítólag itt már a rómaiak is bányásztak sót.
Szájtátva gyönyörködtem a szebbnél szebb só képződményekben. Még az óriáskerékre is felültem, hogy minél közelebbről láthassam őket. A sóbánya alján ugyanis egy hatalmas játszótér lett kialakítva, ahol mindenféle játék kipróbálására nyílt lehetőség. Mindez kb. 40 m mélyen, a felszín alatt található. Ebből kifolyólag elég hűvös is volt odalent. De a látvány szívmelengető volt.

Nagyon boldog vagyok, hogy részese lehettem ennek az utazásnak, hiszen rengeteg élménnyel, ismerettel lettem gazdagabb, és talán, ami a legfontosabb, hogy nagyon jól összekovácsolódott az osztályunk. Csak az a baj, hogy nagyon gyorsan elszállt ez az 5 nap. Szívesen eljönnék újra.

Csabai Eszter

7. a osztály

„Határtalan'' látogatásunk Erdélybe, a csodák világába

Az iskolánk minden évben megpályázza a „Határtalanul" programot. Szerencsére az idén is nyertünk, és lehetőségünk volt 5 napra ellátogatni, Erdélybe.
Erről szeretnénk most mesélni.
Hajnali fél háromkor a szülők vagy az okos telefonok hangjára kellett felriadnunk, pedig igazából csak akkor kezdtünk volna álmodni. De felugrottunk, mert nagyon vártuk már ezt a kirándulást. Még sosem voltunk Erdélyben, és az előkészítő órák után még inkább kíváncsiak voltunk, milyen ott az élet.
Hosszas pakolás után, ¼ ötkor indultunk útnak a határ felé.

Az első nap szinte csak az utazás volt, de még így is sok élményben lehetett részünk, hiszen útközben megálltunk Aradon, a vértanúk emlékhelyénél, koszorúzni. Megtekintettük magos Déva várát, ahová térszonyosokat rémítő felvonóval jutottunk fel. A vár tornyaiból gyönyörű kilátás nyílt. Természetesen eszünkbe jutott Kőmíves Kelemen és az Ő befalazott felesége.
Rengeteget fényképeztünk.
Utunk Segesvárra folytatódott, ahol a nap befejezéseként a Petőfi emlékműnél koszorúztunk. és megnézhettük azt a körtefát is, ami alatt a költő utolsó versét írta. Mikor estefelé megérkeztünk Csíkcsomortánba, a Szellő Szállóhoz, a szíves fogadtatás, a házi készítésű kürtös kalács és a finom, bőséges vacsora kárpótolt minket a sok utazásért.
Ugyan nagyon fáradtak voltunk, de aludni senki sem akart.

Május 3-án, reggel 7 órakor fáradtan, de mégis izgatottan keltünk fel a programokra várva. Reggeli után elkezdődött **a második nap**. Mádéfalván megkoszorúztuk az a veszedelem emlékére állított emlékhelyet, és elénekeltük a székely himnuszt. Felmentünk a Csíkrákosi templomhoz, ahol az idegenvezetőnk, Zsombor, elmesélte a hely érdekességeit. Következő megállónk, a hosszú út után a Súgó-barlang volt, aminek a megközelítése sokak számára nagy akadályt jelentett. De végül hősiesen felértünk, és körbevezettek minket a barlang legfelső szintjén. Az ott látott cseppkövek bámulatosak voltak, bár a barlang nyirkosnak, csúszósnak bizonyult. Szerintem ez volt az egyik legérdekesebb program, hiszen még denevéreket is láttunk.
Ezután sétáltunk az elképesztően csodálatos Békás-szoros felénk magasodó hatalmas sziklái között, melyet egy gyorsfolyású patak követ végig, majd megérkeztünk a Gyilkos-tóhoz, ahol eszünkbe jutott a már többször hallott szerelmi történet. Látványa lenyűgöző volt.

A harmadik napon csúcsra törtünk, hiszen a csodás napsütésben felmásztunk az 1801 méter magas Madarasi- Hargitára. Elmondhatatlan élmény! Csodás táj, hihetetlen kékség, örökzöldek tárultak elénk. Amikor végre szóhoz tudtunk jutni, megtartottuk a megemlékezést, elhelyeztük a tisztelet virágait és meghatódva énekeltük el a székely himnuszt. Egyesek medvét is láttak.
A napi program befejezéseként Csíkszeredán, a Mikó várban a hagyományos népi életmóddal, a helyi emberek életével, és a régi székely foglalkozásokkal ismerkedtünk meg.. Estére fáradtan érkeztünk a szállásunkra, de mégis nagy lelkesedéssel adtuk elő a Csibész alapítványnak az ajándék kis műsorunkat. Sokat készültünk rá. Vers, néptánc, countryzene és tánc színesítette a programot. Kedvesen fogadták a műsort és az adományokat is.
Szívet és lelket melengető érzés volt látni a kicsik örömét.
Közösségépítő pizsamapartival zártuk a napot.

Május 5-én, **a negyedik napon,** az első megálló Kézdivásárhely volt. Sok látnivaló fogadott minket, köztük Gábor Áron rézágyúja. Megnéztük a Gelencei templomot és Csíksomlyón a híres Kegytemplomot is. Majd elgyalogoltunk a borvíz kúthoz, mely a helyiek által kedvelt forrás. A kulacsokban hoztunk haza kóstolót a szüleinknek.
Megálltunk Csomakőrösön is, Kőrösi Csoma Sándor szülőházát megnézni. Fáradtan értünk vissza szálláshelyünkre. Este elköszöntünk a táborvezetőnktől és mindenkitől, aki segített abban, hogy jól érezzük magunkat ott. Ezen a napon a fiúk fociztak az alapítványos gyerekekkel. Vidám játékkal, beszélgetéssel tettük örömtelivé az utolsó esténket.

Sajnos nagyon hamar elérkezett az utolsó, **ötödik nap**, amikor is nagyon korán, közvetlenül reggeli után elindultunk haza. Látnivalók ezen a napon is voltak. Szejkefürdőre mentünk, ahol 15 székely kapun át elmentünk Orbán Balázs sírjához. Farkaslaka volt az egyik utolsó helyszín, ahol megálltunk, Tamási Áron, író sírjánál. Még a lenyűgöző tordai sóbánya megtekintése is belefért a napunkba. Hatalmas munka lehetett ilyen gyönyörűséget vésni a hegy gyomrába. Nagyon érdekes volt! Még sosem láttunk ilyet.
Este 10 órára értünk Szolnokra, ahol szüleink tárt karokkal és meleg vacsorával vártak bennünket.

Számunkra ez az utazás egy életre szóló élmény volt.

Minden erőfeszítést megért, hisz olyan szép és magyarok által lakott területekre jutottunk el, amin még nagyon kevesen járhattak a csoportból.

Az összes hely tetszett, de ha kedvencet kellene választani, akkor holt versenyben végezne Nyergestető és a Madarasi Hargita. Annak a hegynek a megmászása nagyon izgalmas volt, hisz azon az úton felmenni nagy kihívás, de egy hatalmas hiba lett volna azt a látványt kihagyni.

Mikor felértünk, megértettük, hogy miért maradt itt Árpád.

Sokat beszéltünk 2020-ról, hisz akkor lesz 100 éve annak, hogy megkötötték azt az ominózus szerződést a Kis Trianon palotában.

Ha családdal tettem volna meg ezt az utat sem biztos, hogy jobban szórakoztam volna, sőt. A közösség még szebbé tette az emlékeket. Úgy érzem, hogy ez az út összekovácsolta az évfolyamot.

Örülök, hogy részt vehettem ezen az erdélyi kiránduláson.

Köszönjük a lehetőséget az utat szervező és ránk végig figyelő, minket segítő tanárainknak.

/Sipos Laura, Sági Bernadett, Péter Olivér/

2018. május 22.

5 nap Erdélyben

Turza Dorottya 7.c

Fantasztikus emlékekkel tértem haza Erdélyből. Tudni illik én 2018 május 2-től 6-ig Erdélybe utazhattam. A 7. évfolyamról összesen 41 fő utazhatott el. Nagyon jól éreztük magunkat és fantasztikus dolgokat láttunk. Ezeket az élményeket szeretném most megosztani veletek, de mivel nem lenne elég tinta, ami ehhez elég lenne, így csak az első napot tudom elmesélni.

Hajnali 4 órakor indultunk el az iskola elől. Utazás közben beszélgettünk és nagyokat nevettünk néhány osztálytársunk viccein. Az első hely amit meglátogattunk, Aradon az Aradi Vértanúk Emlékműve volt. Itt koszorúztunk és megemlékeztünk a hőseinkről. Érdekesség, hogy a 13 tábornok közül csak 11-et temettek el ebbe a sírba. Régebben pedig a románok megpróbálták meggátolni a székelyeket abban, hogy ide látogassanak. Következő állomásunk Déva volt ahol megnéztük Déva várát. Mivel a vár egy hegytetőn található, két úton is meg lehet közelíteni, lépcsőn, vagy telekabinos felvonóval. Mi telekabinnal mentünk fel a várba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a városra. Bejártuk az egészet keresztül-kasul és mindent megcsodáltunk és szemügyre vettünk. Furcsa érzés volt belegondolni, hogy itt áldozták életüket a régmúlt hősei a hazáért. Sokan megemlítették a Kőmíves Kelemen népballadát is ami itt játszódik. Ezután az utunk Segesvárra vezetett, ahol számtalan érdekesség fogadott minket. Először is megpillanthattuk a segesvári óratornyot, ami a város jelképe. Csodálatos műemlék, ami egyben a világörökségi helyszín része. Az óratorony után megakadt a szemünk Drakula, más néven gróf Vlad Tepes házán. Ismertebb nevén Drakula, akiről olyan monda keringett, hogy ő egy vámpír volt, de valójában csak egy gróf, aki különös kegyetlenséggel gyilkolt. Az óváros központjában láthattuk még a Szarvas-Házat és a Velencei házat is. Innen tovább mentünk és észre vettünk egy hosszú fedett lépcsősort. Ez volt a Diáklépcső, ami régebben fedezékként szolgált a lakosságnak a csatározásokba és a diákok is ezen a lépcsőn mentek iskolába. 172 lépcsőfokon lehetett feljutni a hegyre. A Segesvári látogatásunk után elmentünk Fehéregyházára és felkerestük Petőfi Sándor emlékművét. Itt is koszorúztunk. Sokan azt állítják, hogy ezen a helyen látták utoljára a költőt. Ezt követően nem kellett messzire menni, hisz néhány kilométerrel odébb Székelykeresztúron bementünk egy ház kertjébe. Elméletileg ebben az épületben töltötte Petőfi Sándor utolsó éjszakáját. A ház udvarán a híres-neves körtefa áll. Az a pletyka kering, hogy ez a fa hallotta Petőfi utolsó gondolatait a csata előtt. Körbesétáltunk az egész kerten és hallgattuk Mónika néni meséit. Ezután a fárasztó nap után elindultunk a szállásunkra Csíkcsomortánba. Jó néhány órát utaztunk mire elértünk a szálláshelyünkre. Amint megérkeztünk kürtős kaláccsal kínáltak minket. Miután mindenki megette a maga adagját, elindultunk az étkezőbe, ami nem messze volt a házaktól. Leült mindenki egy-egy asztalhoz. Ínycsiklandó ételeket varázsoltak elénk. Azon a napon a menü zöldségleves és pörkölt volt rizzsel. Miután mindannyian befejeztük a vacsorát, elpakoltunk és elindultunk a szobánkba. Négyágyas szobában aludtunk. Nagyon kis takaros szobánk volt és egy kis fürdőszoba is tartozott hozzá. Kipakoltunk és elrendeződtünk. Ezek után egyenként megindultunk fürödni és fogat mosni. Még átjöttek hozzánk páran beszélgetni. Mivel tizenegykor volt takarodó ezért nem sokáig tudtunk társalogni, mert mindenki ment vissza a saját szobájába. Mi is befeküdtünk az ágyba. Marika néni még ránk nézett és utána ment a többieket is ellenőrizni. Még egy kicsit beszélgettünk, de mivel eléggé elfáradtunk ezért hamar elaludtunk.

Ennyi volt ennek a hosszú napnak a története. Remélem tetszett és, hogy kedvet kaptatok arra, hogy ti is ellátogassatok Erdélybe. Bízok benne, hogy nem csak én éreztem magam jól, hanem mindenki, aki eljött és, hogy azok a gyerekek akik jövőre mennek ugyanígy fognak érezni.